

บททดลอง คำลั่นครุฑสารภย์

๕๖๖ ตาขี้ขี้... แสงมฤตยู

๒๕๖

เรไรเขาส

การทดลองของศาสตราจารย์

เรื่อง ตาทิพย์ และ แสงมฤตยู

ครูเทพ

ได้จากสมุดจดหมายเหตุของศิษย์สนิทแห่งท่านศาสตราจารย์นั่นเอง.

ศาสตราจารย์ แก้ว กากนิก แห่งมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เป็นผู้ให้ชีวิตแก่หน้าที่อย่างน่าสรรเสริญ. นอกจากเวลาแสดงปาฐกถากับเวลาหลับแล้วมักขลุกอยู่ในห้องทดลอง อ่านหนังสือก็ในนั้น เขียนก็ในนั้น กินก็ในนั้น และบางเวลาก็แถมกรนบนเก้าอี้ในนั้นด้วย. ท่านได้ปฏิบัติเช่นนี้เป็นอาจินมากกว่ายี่สิบปีแล้ว และคงจะปฏิบัติเช่นนี้ต่อไปอีก จนกว่าท่านจะไปสู่โลกอื่นเป็นแน่. แต่ท่านก็เป็นผู้เคราะห์ร้ายอย่างหนึ่งที่ถูกรบกวนอ่านหนังสือเป็นประจำ เพราะเขาไม่อ่านชื่อท่านกากะนิก.

ท่านมีศิษย์สนิทคนหนึ่งชื่อนายคง คำเกิด (ผู้เจ้าของสมุดจดหมายเหตุที่จดเรื่องนี้ไว้) เป็นผู้ช่วย เป็นเลขานุการ เป็นพี่เลี้ยง เป็นเพื่อน และเป็นอะไรๆ มากอย่าง นอกจากเป็นที่ไว้ใจในความลับแห่งการทดลอง ไม่ใช่เพราะท่านศาสตราจารย์หวงวิชา และไม่ใช่เพราะนายคำเกิดเป็นคนอ่อนความรู้ เพราะแกก็ได้ปริญญาชั้นมหาบัณฑิตทางวิทยาศาสตร์แล้ว แต่เป็นเพราะท่าน

ศาสตราจารย์ไม่ปรารถนาจะให้คนอื่นต้องเสี่ยงชีวิตเพราะการทดลองของท่าน ถ้าหากจะต้องมีการเสียชีวิตก็ให้เป็นแต่ชีพของท่านเพียงชีพเดียวเถิด.

การที่โลกจะไม่ต้องมีคนหูหนวกตาบอดก็เพราะความสำเร็จแห่งการทดลองของท่านศาสตราจารย์กานิกจนได้วิธีแก้อันศักดิ์สิทธิ์. ผลสำเร็จซึ่งจะเป็นลามและเป็นบุญของมนุษย์นี้จะได้สถาปนา ท่านศาสตราจารย์ให้เป็นคนสำคัญในโลกวิทยาศาสตร์. ไม่ว่าชาติใดๆ จะต้องรู้จักและนับถือท่านหมด และท่านจะทำชื่อเสียงให้แก่ชาติภูมิของท่านเองมากมาย เพราะจะขึ้นชื่อว่าเป็นปาสเตอร์แห่งเอเชีย มีคุณแก่โลกยิ่งกว่าปาสเตอร์แห่งยุโรป คนที่ล่องลับไปแล้ว เพราะจะห้ามหูหนวกตาบอดได้เด็ดขาด ซึ่งปาสเตอร์ชาวฝรั่งเศสผู้ได้พบเชื้อโรคติดต่อและวิธีแก้ ยังหาสามารถห้ามโรคติดต่อไม่ให้กล้ำกลายเข้ามาในโลกนี้ได้ไม่. ดังนั้นท่านศาสตราจารย์กานิกก็จะขึ้นทำเนียบเป็นนักวิทยาศาสตร์สำคัญที่สุดคนหนึ่งของโลก.

เรื่องต่อไปนี้เป็นแต่ส่วนหนึ่งแห่งการทดลองมากมายของท่านศาสตราจารย์ และจะเรียกว่าเป็นผลสำเร็จหรือไม่ก็แล้วแต่ผู้อ่านจะพึงตัดสินเอาเอง. ดำเนินความตามเค้าเรื่องทีปรากฏในสมุดจดหมายเหตุของนายคำเกิดนั้น ดังนี้ :-

.....

ท่านศาสตราจารย์กานิกฟังรีอูไซ้ ถึงแม้ว่าได้ป่วยไปเพียงสองสามวันก็ยังทำให้ร่างกายของท่านซูบไปมาก. ข้าพเจ้าผู้ศิษย์เป็นผู้พยาบาล. วันหนึ่งนั่งอยู่ด้วยกัน ข้าพเจ้าอ่านหนังสือพิมพ์ให้ท่านฟังพอได้แก่ราคาญ ท่านห้ามให้หยุดกลางคัน และบอกแก่ข้าพเจ้าว่า "จิตต์จะถูกดัก." ข้าพเจ้านึกว่าท่านได้ยินไม่

ถนัดจึงอ่านทวนต้นขึ้นไปใหม่ คำสั่งก็ออกมาทันทีว่าให้หยุดอ่าน ท่านจะนำให้รู้จักกับเพื่อนใหม่ ซึ่งแต่ก่อนเราได้ยินแต่ชื่อ. ข้าพเจ้าถามว่าใครที่ไหนกัน ท่านตอบว่า “จิตต์จะถูกต้อง.” ถ้าเป็นคนพยาบาลจริงๆ และไม่ใช้ข้าพเจ้าผู้เป็นศิษย์สนิทรู้จักใจท่าน ก็คงจะพาตัวท่านไปนอน แล้วโทรศัพท์เรียกหมอที่ปากคลองสาร แต่ข้าพเจ้ารู้จักท่านดีจึงมิได้ตกใจ. เวลาที่เจตสิกสำคัญๆ ผุดขึ้น ซึ่งอาจผุดเมื่อไรก็ได้ และที่ไหนก็ได้ ท่านเป็นต้องทะลุกลางปล้องเช่นนี้เสมอ เมื่อท่านเห็นข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจ ท่านก็อธิบายต่อไปว่า

“สามร้อยปีมาแล้ว สิ่งที่เรารู้เรื่องเคมีสตรี คือ ดิน น้ำ ลม ไฟ แต่เดี๋ยวนี้ธาตุวัตถุทั้งหลายที่ซ่อนเร้นอยู่ใต้บาดาลเราก็เรียกมาใช้ได้. ฟอสฟอรัส เคมีสตรี และวิทยาศาสตร์อันเนื่องด้วยรูปทั้งหมด เรารู้ละเอียดเพียงไร บัดนี้วิทยาศาสตร์ส่วนจิตรต์ตั้งแต่อภิมหาวิทยาเป็นต้นไป เราจะรู้ได้ละเอียดเพียงนั้นเหมือนกัน จิตรต์ซึ่งเรารู้จักแต่ชื่อและคุณสมบัติเล็กน้อยเราจะรู้จักดี เข้าเขตรมมีวิสาสะ”

นี่แหละเพื่อนใหม่ ที่ท่านศาสตราจารย์จะนำให้ข้าพเจ้าได้พลอยรู้จักด้วย.

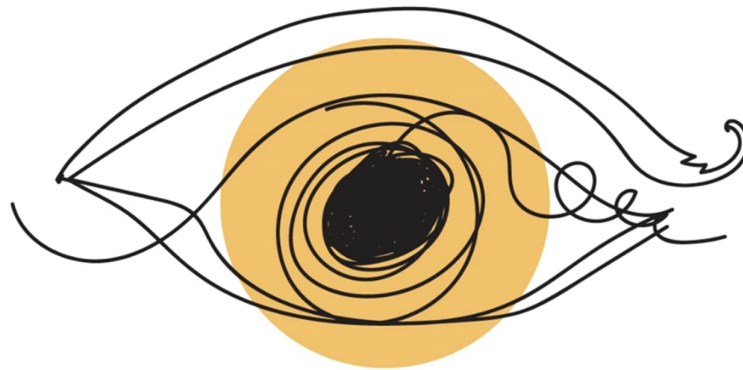
“ท่านศาสตราจารย์คิดเห็นสำเร็จถึงเพียงนั้นเพียงหรือขอรับ?” ข้าพเจ้าถาม.

“ต้องถึง” ท่านตอบ กฎคือความจริงต่างๆ เนื่องด้วยวิทยาศาสตร์ ส่วนจิตต์เราจะต้องรู้ในไม่ช้า. ความจริงทั้งหลายมีเกลื่อนอยู่ทุกหนทุกแห่ง หากเราไม่รู้สักเอง. โลกแห่งรูปอยู่ในบังคับของกฎธรรมชาติ โลกแห่งจิตต์ก็ต้องมีกฎบังคับทำนองเดียวกัน. ความสังเกตซึ่งปรากฏขึ้นแก่จักขุวิญญาณของฉันทัน พอที่จะให้ฉันทันตั้งต้นทดลองหาความจริงเป็นเอกเทศส่วนหนึ่งได้แล้ว” ท่านศาสตราจารย์

พูดพลาจเอามือกำคาง แสดงท่าคิดอย่างที่ว่าพเจ้ารู้จักดี เพราะเคยเห็นอยู่บ่อยๆ.

“ดูคุณสงสัย แต่ไม่มีอะไรน่าสงสัย เราจะต้องก้าวข้ามพรมแดนที่รูปกับจิตต์ต่อกันเท่านั้น” พูดแล้วท่านก็ปลดแวนตาจากจมูก เอาผ้าเช็ดหน้าเช็ด ทำจมูกย่น เบ้าคางสองสามหน ในขณะที่ดำเนินความคิดแล้วก็กางข้อยกแวนตาขึ้นคล่อมจมูกอีก กิริยาเหล่านี้ข้าพเจ้าเห็นจนนับครั้งไม่ถ้วน ต่อไปจึงจะไม่กล่าวซ้ำนัก

“คุณรู้อะไรเรื่องตาบ้าง เรื่องตา ตาของฉัน ของคุณ และของใครๆ หมด?”

ข้าพเจ้านิ่งฟัง เพราะรู้ว่าเมื่อท่านศาสตราจารย์ใช้คำว่า “รู้” คราวไร ท่านไม่ได้หมายถึงความรู้อย่างสามัญที่เราๆ เข้าใจกัน รู้ของท่านต้องเป็นอะไรแปลกอะไรใหม่ ซึ่งยังไม่มีใครรู้นอกจากท่าน. ถึงแม้ข้าพเจ้าจะได้เรียนสรีรศาสตร์มา มากแล้วก็จริง แต่ความรู้ของข้าพเจ้าในเรื่องตาของมนุษย์ก็ยังคงเป็นความรู้

สามัญอยู่นั่นเอง ด้วยใครๆ เรียนก็สามารถรู้ได้ทั้งนั้น. ข้าพเจ้าถึงถูก เพราะ
ท่านศาสตราจารย์ไม่ซ้าก็อธิบายออกมาว่า

“ไม่รู้หรือ? ก็นั่นนะซิ มันเป็นเรื่องที่เราจะต้องหาความรู้ใหม่ทั้งสิ้น. การทดลองที่
ฉันคิดจะเริ่มนี้แหละ บางทีจะให้เราได้ประสพความรู้ที่โลกควรจะรู้อ่าง. คุณคง
รู้สึกอยู่แล้วว่าบางคนมีตาเป็นแม่เหล็ก อาจดูดหัวใจคนอื่นให้ลุ่มหลงได้ เรามัก
ลงเอาว่าเป็นเพราะอำนาจของจิตต์ แต่ฉันคิดว่าแว่นขยายเราอาจทำให้มีกำลัง
มากจนถึงตรวจดูโลกพระอังคารได้ ตาก็เป็นแว่นอย่างหนึ่ง ตาแหลม, ตาคม,
ตาเซ่อ, จำจำต้องมีคุณสมบัติต่างๆ กัน จะไปใส่เอาจิตต์อย่างเดี่ยวดูอะไรอยู่
ฉันอยากจะเชื่อว่าอำนาจของจิตต์เป็นผลเกิดแต่แก้วตาชนิดที่สามารถยังผล
เช่นนั้นให้เกิดได้. พุดอีกนัยหนึ่ง ถ้าคนเราได้แก้วตาวิเศษจิตต์ของเราก็เกิด
อำนาจพิเศษได้ ชื่อนี้แหละฉันอยากจะทดลองพิสูจน์ให้เห็นความจริง.” ท่าน
ศาสตราจารย์เบ้าคางอย่างสำคัญอีกทีหนึ่ง แต่เมื่อท่านเห็นข้าพเจ้าอิดเอื้อน ดูเป็น
ที่ยังสงสัยอยู่มาก ท่านก็อธิบายต่อไปว่า

“งูที่ใช้ตาล่อสัตว์ที่เป็นอาหารของมันให้เปลี้ยจนหนีไม่รอดนั้นดูมันก็ไม่น่าจะมี
อำนาจจิตต์เท่าไรนัก แต่จะไม่รับหรือว่าตามันมีฤทธิ์วิเศษจริง? คนที่ผูกจิตต์คน
อื่นได้ เขาก็ใช้ตาเพ่งคนที่เขาต้องการบังคับ แต่เขาเหล่านั้นดูไม่เห็นเป็นมนุษย์
วิเศษอันใด จะว่าเขามีจิตต์เป็นอำนาจอย่างสมเด็จพระนเรศวรหรือพ่อเจ้า
ประคุณ แม่ทัพวิเศษของเรา คือพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้า ซึ่งแม่ทัพพม่า
ต้องออกปากชม ก็ดูอะไรอยู่ แต่ตรงกันข้าม คนมีจิตต์ใจพอจะทำอะไรให้ลุ่ม
หลงได้ แต่มีตาเซ่ออย่างฉัน ซึ่งไม่อาจให้คนเลื่อมใสเมื่อเห็นแววตา (หรือจะว่าตาไม่
มีแววกก็ตามที) ก็มีมากไม่ใช่หรือ?”

ข้าพเจ้าหัวเราะ เพราะเป็นความจริงเช่นนั้น ท่านศาสตราจารย์มีกำลังใจแข็งแรง
มากมายจริง แต่ถ้าเพียงเห็นผืนๆ แต่เพียงตาของท่าน ก็ต้องว่าท่านเชื่อบ้าง
จริงเหมือนกัน.

“ถ้าเช่นนั้นได้ทำก็น่าพิสูจน์ลัทธิที่จะได้กลับความเชื่อของโลกเสียใหม่ให้ถูก.”
ข้าพเจ้าพูดด้วยออกเห็นจริงกับท่านมากขึ้น ท่านศาสตราจารย์กลับขมิงตาและ
ตวาดว่า

“ไม่ใช่วิสัยของฉันทที่จะพิสูจน์ลัทธิ ฉันต้องการแต่จะพิสูจน์ความจริงและจะเพาะ
ความจริงเท่านั้น. บางคนเขาบิดความจริงเข้าหาลัทธิ คนเช่นนั้นฉันไม่ยอม
เรียกว่านักวิทยาศาสตร์ ส่วนฉันฉันยอมแต่บิดลัทธิเข้าหาความจริงเท่านั้น.”
ท่านศาสตราจารย์จับคางและแบ้คางอย่างที่ท่านทำทุกคราว เมื่อคิดหรือกล่าว
อะไรสักสิ่ง.

“ขอรับกระผมใช้คำผิด ขอประทานโทษ และกระผมก็อยากให้ความจริงปรากฏ
สำหรับประโยชน์แห่งโลกเหมือนกัน.”

“อย่างนั้นซิ. นี่แน่ะ ความเชื่อว่าจิตต์เป็นวัตถุที่มีกำลังมากนั้นคงไม่ผิด สมอง
ของเราคงมีการผสมธาตุให้เกิดส่วนที่เป็นแสงและกำลังประเภทต่างๆ อย่างที่
เป็นได้ตามวิธีของเคมีสตรีหรือฟิสิกส์ นายมาร์โคนีคิดส่งโทรเลขไม่มีสายได้ด้วย
เครื่องอย่างบกว่าสมองมนุษย์เป็นกอง. แม้แสงที่เรียกว่าเอ็กซ์เรย์ก็เกิดได้ด้วย
เครื่องที่ทำงานง่ายกว่าสมองมนุษย์ ฉะนั้นสมองมนุษย์ซึ่งเป็นเครื่องประณีตมาก จะ
เป็นที่สามารถส่งแสงและกำลังต่างๆ ออกมาภายนอกไม่ได้บ้างเจ็วหรือ?”

“ขอรับก็น่าจะได้ และคงจะได้ด้วยกรรมัง แต่กระผมกลัวว่าสิ่งเหล่านี้จะยังไม่เข้า
เขตรหัสทดลองของวิทยาศาสตร์สมัยนี้。”

“คุณคำเกิด พระเจ้านะโปลีเยนถึงแม่ไม่ใช่นักวิทยาศาสตร์ คำที่รับสั่งว่าในโลก
นี้ไม่มีอะไรที่ทำได้ เป็นคำที่ฟังขึ้น แม้ในโลกวิทยาศาสตร์. คุณรู้แล้วไม่ใช่
หรือว่าแก๊วตาเป็นแว่นหรือเป็นปากกลิ้งที่แสงและกำลังจากสมองจะออกมา
ภายนอกได้ดีทางหนึ่ง และถ้ากระจกซึ่งเราว่าเป็นเงา กลับจะเป็นของตันที่บ
สำหรับเอ็กสเรส ในเมื่อเนื้อหนังแห่งร่างกายเป็นของตันที่กลับเป็นเงาที่เอ็กส
เรสส่องทะลุได้ถึงกระดูก มันสามารถกลับหน้ามือเปนหลังมือจะนี้ แก๊วตาธรรมดา
จะเป็นของตันที่บสำหรับแสงที่ออกจากสมองบ้างไม่ได้เจียวหรือ? ถ้าเช่นนั้นเรา
ก็อาจแต่งแก๊วตาธรรมดาให้เป็นแก๊วตาที่แสงจากสมองส่องออกมาได้ โดยเอา
เชื้อจากแก๊วตาที่วิเศษๆ มาผสมเข้า。”

ข้าพเจ้าพอแลเห็นความคิดของท่านศาสตราจารย์ได้ร่างๆ แล้ว จึงแย้งขึ้นว่า
“อาจมีอะไรอยู่ในแก๊วตานั่นเองผิดๆ กัน ไม่ต้องไปเอาที่อื่น ซึ่งทำให้คนหนึ่ง
ปล่อยกำลังใจออกมาทางตาได้มากกว่าอีกคนหนึ่ง ไม่ผิดอะไรกับกระจกฝ้าที่
กันแสงไฟไม่ให้ส่องสว่างเหมือนกระจกธรรมดาที่ไม่มีฝ้าจะนั้น。”

“ถูกทีเดียว เมื่อกล่าวถึงแสงและสมอง แก๊วตาของคนเงาที่บและกันแสงนั้นไว้
ไม่มากก็น้อย. การที่มีมากๆ น้อยๆ ผิดกันเป็นคนๆ ไปนี่เองทำให้เราเชื่อ หรือ
ทำให้ฉันเชื่อว่ามีอะไรทำหน้าที่ฝ้าเหมือนฝ้าในกระจก. ถ้าเราจับสิ่งนั้นได้เอามัน
ออกเสียหรือเอาสิ่งอื่นเข้าไปละลายมันเสีย ก็จะเป็นความรู้ใหม่และให้ผล
มากมายแก่โลกไม่ใช่หรือ? พอฉันหายจะตั้งต้นทดลองทันที。”

ถอนแวน เบ้คาง ฯลฯ.

ต่อมาอีก ๒ สัปดาห์ท่านศาสตราจารย์ก็หายเจ็บ และตั้งต้นเก็บตัวไว้ในห้องทดลองบางวันตั้ง ๑๖ ชั่วโมงก็มี. ข้าพเจ้าพยายามห้ามไม่ให้ท่านคร่ำเคร่งมากเกินไปนัก แต่ก็สำเร็จบ้างไม่สำเร็จบ้าง เพราะท่านต้องการใช้เนื้อวันหยุดระหว่างท่านป่วย และต้องการขุดความรู้สำคัญอันลึกลับนี้ให้เป็นประโยชน์แก่โลกจงได้.

ข้าพเจ้ามีโอกาสช่วยเท่าที่ท่านใช้ ในขั้นต้นท่านทดลองแก้วตา ดูตรวจและแยกธาตุโดยเคมีคอลและฟิสิกส์ แล้วตรวจตาสัตว์เช่นลิง แล้วในที่สุดก็ถึงตาคน. ท่านไปเที่ยวตรวจตามโรงพยาบาลต่างๆ เลือกดูที่ใช้หนักๆ ท่านสังเกตตาของคนไข้ และจดลงในสมุดของท่านมากมาย. ท่านไม่ได้เป็นผู้รักษาใช้นั้นๆ เป็นแต่ขอพบและเยี่ยม มีของกินไปแจกเพื่อได้สนทนาด้วย. ถ้าคนไหนตายก็ขอขุดเอาชิ้นที่แก้วตา ท่านยังอยากจะตรวจคนแข็งแรงที่ไม่เจ็บไข้เลย แต่ไม่มีทางที่จะได้แก้วตาของมนุษย์เป็นๆ มาตรวจแยกธาตุ จึงเป็นการจวนใจทำไม่ได้.

เวลาล่วงมาได้ราวปีหนึ่ง วันหนึ่งท่านเปิดประตูผางออกมาจากห้องทดลอง เสียงตะโกนเรียกข้าพเจ้าลั่นเหมือนเด็กได้ตุ๊กตาใหม่ ดีใจตะโกนอวดเพื่อน พอข้าพเจ้ามาถึงตัวท่านๆ ก็ตรงเข้าจับตัวเขย่าแล้วเบ้คางบอกว่า

“ฉันได้แล้ว ได้พบความจริงแล้ว ความจริงอันมนุษย์เราจะได้รู้จักโลกของเราเอง ลึกเข้าไปอีกชั้นหนึ่ง คือโลกทิพย์.” ท่านพูดอ้าปากค้างและกางมือค้างอยู่.

“แหมผมยินดีด้วยมากขอรับ.” ข้าพเจ้าไม่กล้ากล่าวให้เรงนักรหรือมากนักร เพราะ
รู้ใจท่านศาสตราจารย์ว่าท่านไม่ชอบการตื่นเต้น ท่านเคยสอนเสมอมิให้คนอื่น
ตื่นเต้นเว้นแต่ตัวท่านเองเอาเข้าบ่อยๆ เช่นคราวนี้เป็นต้น.

“นี่คุณ วัตถุธาตุสี่เขี้ยวซึ่งเป็นของมีชีวิตมีอยู่ในแก้วตายังมากยิ่งกระจายฝ้า ซึ่ง
โดยปรกติก็เกิดขึ้นในแก้วตาเหมือนขี้ตาเกิดขึ้นในกระบอกตานั่นเอง. วัตถุนี้ฉัน
ให้ชื่อว่า “กรดกานึก” เพราะมันเป็นกรด.

“ได้เท่าใดลองเอากรดกานึกนี้ใส่ตาสัตว์บ้างหรือยังขอรับ ว่าจะให้ผลเป็น
อย่างไร?”

“ฉันจะลองด้วยตาคนที่เดียว คือตาตากานึกนี้เอง เพราะกรดกานึกนี้ฉันมีอยู่
เพียง ๘ แกรมเท่านั้น ถ้าจะไปอ้อมค้อมลองสัตว์กลัวจะหมดเสียก่อนได้ผลที่มุ่ง
หมาย.”

“ก็ได้เท่านี้จะหาให้มากกว่านั้นอีกไม่ได้หรือขอรับ?”

“ได้ แต่เปลืองเวลาและเปลืองเงินมาก เพราะต้องได้จากศพ และบางศพก็หา
ยากเต็มที. ฉันพยายามทำขึ้นเอง แต่ยังไม่สำเร็จ และก็ไม่แน่ใจว่าจะสำเร็จใน
ชีวิตของฉัน เพราะสิ่งที่ต้องการเครื่องจักรประณีตอย่างร่างกายมนุษย์เป็นผู้ทำ
ได้แก่สิ่งมีชีวิตทั้งหลาย เราจะทำเลียนบ้างยากจริงๆ.

“ถ้าเช่นนั้นเราก็ยังไม่ควรลองด้วยตาคนกระมังขอรับ”

“เราไม่ควรลองแน่ละ ฉันคนเดียวต่างหากจะต้องลอง.” พอท่านรู้สึกว่าจะหมาง
ใจข้าพเจ้า ท่านก็อธิบายต่อไปว่า “การที่เสี่ยงว่าตาจะบอดหรือไม่นั้น ให้ฉันเสี่ยง

คนเดียวดีกว่า” ท่านกล่าวถึงเรื่องเสียงตาของท่านราวกับว่าเป็นการเสียงสตางค์
อันเดียว ท่านศาสตราจารย์กานึกคนนี้ เป็นมนุษย์น่าพิศวงยิ่งนัก ท่านอาจทำ
อะไรๆ ได้ทุกอย่างจริง แม้ใส่เกือกผิวดุหรือถุงเท้าผิวด่าง

ท่านจุดมือข้าพเจ้าเข้าไปในห้องทดลอง หยิบอับเล็กๆ ออกมาจากลิ้นชัก เปิดฝา
ขึ้นเป็นกรดสีเขียวๆ มีกลิ่นตืดๆ ขอบกล ซึ่งแสดงว่าเป็นของมีชีวิต มีกำเนิดและมี
มีมรณะ.

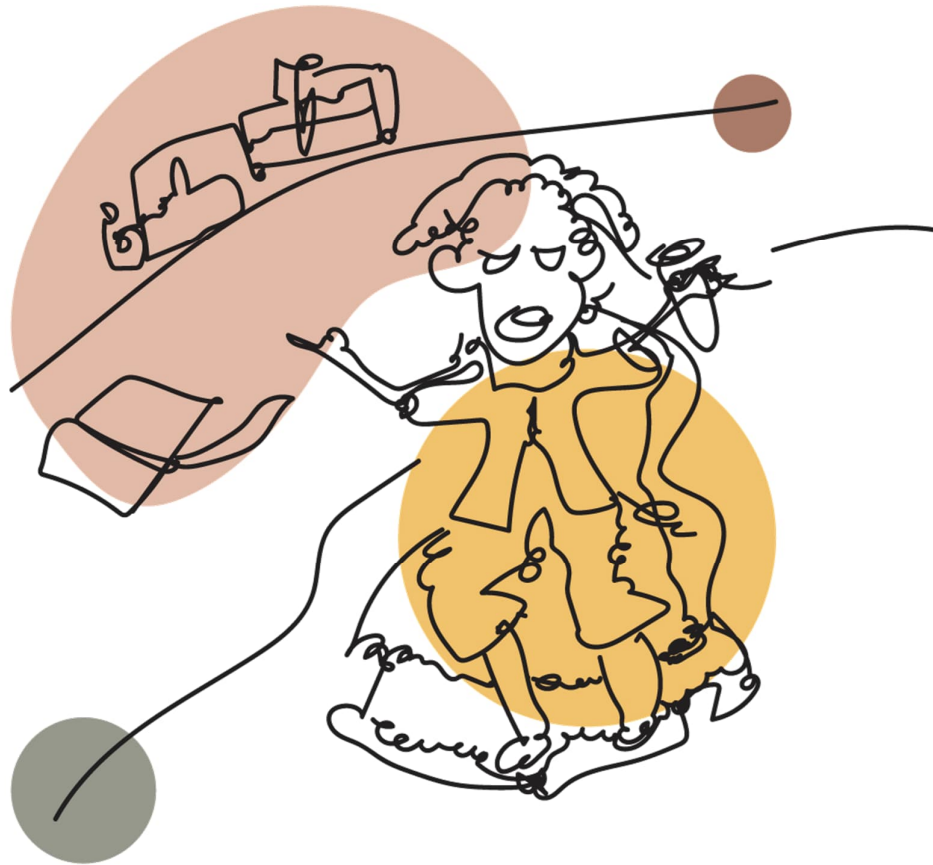
“จะเอากรดนี้ใส่ตาจะยังไม่ควรก่อนกระมังขอรับ.” ข้าพเจ้าวิงวอนด้วยความไม่
ไว้ใจ.

“อะไรไม่ควร? ทำไมไม่ควร?” ท่านตอบด้วยอาการซึ่งทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกบ่่อยๆ ว่า
ท่านนี้เป็นมนุษย์หรืออมมนุษย์.

พอพูดขาดคำท่านก็คว้ามือป้ายกรดนั้น แตะเข้าที่ตาของท่านทั้ง ๒ ข้าง ทันใด
นั้น เครื่องก็ตกจากมือ ตัวท่านก็กระโดดหมุนเหมือนลูกข่าง มือทั้ง ๒ ปิดตากุม
หน้าออกเสียงคราง ซึ่งแสดงว่าเจ็บปวดเหลือทน แล้วก็นั่งจมเงยบลงในเก้าอี้
นวมข้างนั้น มือกุมตาทิ้งอยู่ครู่ใหญ่. ข้าพเจ้าตกใจแต่ไม่ทราบว่าจะทำอย่างไร
พอสักครู่หนึ่งท่านศาสตราจารย์ก็ค่อยยังชั่ว ร้องบอกข้าพเจ้าว่าอย่าตกใจ แล้ว
ประเดี๋ยวท่านก็ค่อยลืมตาขึ้นทีละน้อยๆ และหัวเราะ ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าใจมา
เพราะตาของท่านไม่บอด.

“ปลาจริง ขอบกลจริง” ท่านตั้งต้น

“ท่านศาสตราจารย์รู้สึกเป็นปรกติแล้วหรือขอรับ?”

“ขอบใจคุณ ฉันหายปวดแล้ว แต่ผิดปรกติมาก. กรดศักดิ์สิทธิ์นี้เปลี่ยนแก้วตาฉันอย่างปลาดเหลือเกิน อะไรๆ ดูชัดเจนยิ่งกว่าธรรมดา แต่ก็ดูเป็นจริงน้อยกว่าธรรมดามาก มีน้ำมันปนอนิจจังไปทั้งนั้น ทำให้ฉันรู้สึกว่าเป็นผู้วิเศษจริงๆ. ฉันเห็นชัดเจนทุกอย่าง ไม่ว่าจะใกล้หรือไกลก็เห็นถนัดทั้งนั้น ออกจะมีตาทิพย์จริงทีเดียว. คำวันนี้เราจะได้อูดาวพระอังคาร ว่ามนุษย์อยู่ที่นั่นบ้างหรือไม่ และรูปร่างหน้าตามนุษย์เหล่านั้นเป็นอย่างไร. ที่จริงจะดูเดี๋ยวนี้อีกก็ได้ แต่ฉันอยากดูคุณเสียให้อิ่มใจก่อน.” เบ้าค้าง ฯลฯ

ข้าพเจ้าต้องก้มหน้า ถ้าขึ้นดูตาท่านศาสตราจารย์รู้สึกหัวใจฝ่อ แทบว่าท่านจะให้ทำอะไรก็ได้ทั้งสิ้น

“แต่ที่นี่นะคุณ ตาฉันบอดสำหรับสีเสียแล้ว ตัวคุณเป็นสีซีเทาไปหมด. ห้องนี้ก็สีซีเทา อะไรๆ ล้วนแล้วด้วยสีซีเทาทั้งนั้น. กรดอันมีฤทธิ์นี้ทำให้ตาสว่างสำหรับกระแสน้ำแต่ทำให้ตามืดสำหรับกระแสแสง. คุณรู้แล้วว่าสีต่างๆ เกิดด้วยแสงสว่างถ้าเอาเข้าไปไว้ในที่มืด ไม่ว่าสีอะไรกลายเป็นดำไปหมด แต่ตาของฉันยังไม่บอดสำหรับแสงที่เดียว ยังเป็นเชิงตาบอดตาใสอยู่ จึงแลเห็นเป็นสีซีเทาหรือสีฝุ่นไปหมด. อ้อ! คุณสังเกตหรือเปล่า คนมีสติปัญญา มักไม่ค่อยเห็นสี?”

ข้าพเจ้าตอบว่าไม่ได้สังเกต ท่านศาสตราจารย์ก็ยืนยันว่าเปนเช่นนั้นจริงๆ.

“ฉันรู้จักนักปราชญ์หลายคนที่ไม่เห็นสีไม่ได้ แต่ว่าควายที่ไม่ชอบสีเหลืองสีแดงนั้นไม่เข้าใจกฎนี้ มันเป็นสัตว์เดียรัจฉาน ไม่มีปัญญา มันไม่ชอบสีจุดจาด เพราะแปลกตามันเท่านั้น มันคิดว่าเปนสิ่งที่ไม่คุ้นเคยกัน หรืออีกนัยหนึ่งก็เปนสัตว์กันนั่นเอง”

ท่านศาสตราจารย์อธิบายมาเสียเช่นนี้ก็ดี เพราะข้าพเจ้ากำลังจะเอ่ยค่านกฎของท่านอยู่แล้ว.

“จริงซี ผมเคยได้ยินว่าควายไล่ขวิดพระ หรือขวิดผู้หญิงที่นุ่งแดงห่มแดงบ่อยๆ”

“คุณคำเกิด ฉันขันเสียแล้ว ถึงแม้ว่าอยู่ในโลกเดียวกัน โลกของเรามันต่างกันมาก ฉันมีตาทิพย์จริงๆ เห็นทลุกำแพงและอะไรๆ ทั้งหมด. ตัวคุณนี่ นุ่งผ้าหรือนุ่งฟ้า? ถ้าคุณเป็นโรคภายในฉันจะชี้ให้ว่าอะไรพิการ. ตาฉันแรงกว่าเอ็กสเรสเวลานี้คนปีนภูเขาของฉันก็เห็น ขะโมยกำลังคั่นห้องฉันก็เห็น เจ้าของบ้านกำลัง

นอนกลางวันอยู่ด้วยกันใน- อ้า! อีกห้องหนึ่งฉันก็เห็น อะไรๆ ฉันชอกช้ำเห็นหมด แต่มันเป็นสีซีเทาเหมือนกันหมดทั้งนั้น. มา, เราออกไปเดินเล่นข้างนอกกันเถิด ดูทีหรือว่าดูในที่แจ่มกับดูในที่นี้จะมีอะไรผิดกันบ้างหรือไม่.”

ข้าพเจ้าไม่มีจิตตั้งใจจะขัด นอกจากเดินตามท่านออกไปยังถนน อย่างเข้มตามแม่เหล็ก หรือเด็กตามหาขนม

เคราะห์ร้ายพอเราผ่านประตูมหาวิทยาลัยท่านศาสตราจารย์เปลออกไป เอามือฟาดบานประตูเหล็กเข้าอีกใหญ่. คนเราเมื่อถูกเจ็บ ใจสัตว์ของร่างกายมักหวั่นไหวซึ่งใจพระในร่างกายจะยับยั้งได้ภายหลัง. ท่านศาสตราจารย์สบัดมือ ออกอุทานวาจา แล้วก็ฟ่งดูบานประตู. ทันใดนั้นบานเหล็กก็โค้งงอและละลายไปอย่างซีผิงถูกไฟ ส่วนไหนที่เป็นไม้ก็ลุกขึ้น เกิดไฟไหม้ประตูมหาวิทยาลัย ร้อนถึงกองดับเพลิงของเราต้องเกรียวกันมาทำหน้าที่. ท่านศาสตราจารย์ก็รับว่าเป็นต้นเพลิง แต่ยังไม่ยอมให้การว่าได้เผาประตูมหาวิทยาลัยอย่างไร และข้าพเจ้าผู้เป็นพยานก็ต้องขอคำให้การไว้เช่นกันก่อน

สิ่งที่ชันและที่น่าเดือดร้อนมากนั้นคือ ท่านศาสตราจารย์ต้องเดินหลับตากลับเข้าบ้าน และข้าพเจ้าต้องรับหน้าที่จูงท่านอย่างจูงคนตาบอด เพราะท่านกลัวว่าหน้อยท่านฟ่งอะไรเข้า สิ่งนั้นจะไหม้เป็นจุกไปเหมือนประตูมหาวิทยาลัย และท่านจะต้องขึ้นศาลเพราะโทษวางเพลิงหลายรายนัก.

เมื่อเรากลับเข้ามาถึงห้องเรียบริ้อยแล้ว ท่านศาสตราจารย์กล่าวทั้งหลับตาว่า “แสงที่ฉายจากแก้วตาของฉันที่ประตูเหล็กนั้น ผิดกว่าแสงที่ออกจากตาตามปรกติเป็นแน่.”

“จริง ยิ่งกว่าจริงที่เดียวขอรับท่านศาสตราจารย์ ผมไม่มีสงสัยเลย มิฉะนั้นเหล็กจะละลาย และเกิดอัคคีภัยได้หรือ?”

ท่านศาสตราจารย์ทำการพิสูจน์แก้วตาของท่านต่อไป ท่านเพิ่งเศษกระดาดจะให้ไหม้มันก็ไม่ไหม้ ท่านเพิ่งตะเกียงจะให้ไฟติด ไฟก็ไม่ติด ท่านบอกว่าเคราะห์ดี ถ้ามิฉะนั้นท่านจะเพิ่งอะไรไม่ได้หมด เครื่องใช้ก็จะขาดใช้ เพราะจะเป็นขี้เท่าไปหมด อาหารก็จะชวดกิน เพราะจะเกิดอัคคีภัยในงานข้าว ถ้าจ้องดูใครนานไปหน่อย ชีวิตของคนนั้นก็จะไม่รอด เพราะร่างกายจะละลายเร็วกว่าเหล็กที่บานประตูเสียอีก ในที่สุดตัวของท่านเองก็จะไม่รอดเหมือนกันเพราะจะอยู่คนเดียวในโลกไม่ได้ จะต้องร้อนถึงรีบคิดทำแว่นที่ป้องกันแสงมฤตยูนี้อีกชั้นหนึ่ง. ที่จริงแสงที่ออกจากแก้วตาท่านศาสตราจารย์เมื่อเพิ่งบานประตูเหล็กนั้น คือแสงมฤตยูทีเดียว.

เราได้ความจริงเป็นยุติอย่างหนึ่งว่าลำพังเพิ่งจิตต์ยังหาพอที่จะให้เกิดแสงมฤตยูได้ไม่ จำต้องให้เกิดโทษหรือความกระเทือนใจเช่นนั้น เป็นพิษขึ้นในสมองเสียก่อนใจจึงจะเกิดแสงมฤตยูขึ้นได้ ในไม่ช้าเราก็ได้พิสูจน์ชัดเจนจนสิ้นสงสัยในข้อนี้.

เวลาที่เรานั่งสนทนากันอยู่ในห้องนั้น อากาศออกจะอบอ้าว เพราะเป็นฤดูฝน แต่ฝนไม่ตกใบไม้ก็ไม่กระดิก. ร้อนเป็นสิ่งที่ท่านศาสตราจารย์เกลียดอย่างหนึ่ง ท่านเคยบ่นเสมอ. ในห้องทดลองท่านใช้พัดลม แต่ในห้องกินข้าวซึ่งใช้คุ้ยด้วยท่านใช้พัดซัก เพราะท่านว่าเย็นช่วยสบายกว่าพัดลมมาก. แต่ครั้นจะใช้พัดซักในเวลาทำงานด้วยก็ไม่สะดวก เพราะมีขณะที่ต้องปิดและเปิดพัดบ่อยๆ อีก

ประการหนึ่ง ท่านทำงานผิดมนุษย์ เช่นอาจมีวันที่ทำ ๑๖ ชั่วโมง เป็นต้นซึ่งคน
ชักพัดคงจะหาได้ยาก เพราะหนอยู่ไม่ได้ก็ต้องลาออกและเปลี่ยนตัวกันบ่อยๆ

“นี่ทำไมเจ้าหมึกไม่ชักพัด? วันนี้มีเหตุร้อนใจแล้วยังมามีเวลาร้อนกายด้วย.”

ท่านศาสตราจารย์เอ่ยขึ้นด้วยอาการกระวนกระวายและชักจุน.

“ก็ไต่เท้าไม่ได้สั่งให้มันชักพัดนี่ขอรับ. เอาเถอะผมจะไปเรียกมัน.”

“เจ้านี่เที่ยวเสมอ ไม่ค่อยเอาใจใส่ต่อหน้าที่ เวลาใดควรเวลาใดไม่ควร ควรจะรู้
เอาเองบ้าง อะไรจะต้องให้ตามสิ่งเสียทุกสิ่งก้าว คนใช้เช่นนี้ไม่ไหว...”

พอขาดคำพัดก็แกว่งไปเอง ข้าพเจ้าลุกไปชะโงกดูนอกห้อง ก็ไม่เห็นมีใครชัก
เชือก เจ้าหมึกไปเที่ยวเสียที่ไหนไม่ทราบ ทั้งท่านศาสตราจารย์และข้าพเจ้าพา
กันพิศวงงงงวยมาก. พอท่านศาสตราจารย์หายโกรธ พัดนั้นก็หยุด ท่านจึงออก
ปากว่า

“แต่ต่อไปฉันจะต้องระวังโทษะให้มาก คุณต้องช่วยเตือนฉันบ้างนะ.”

วันหนึ่งเราอยู่ในห้องทดลองด้วยกัน หลอดแก้วขนาดที่จะเพาะมีอันเดียวของ
ท่านศาสตราจารย์แตกไป ท่านหนีหน้า แล้วก็ดูที่โต๊ะตั้งเครื่องทดลอง. ท่านคง
โกรธที่หลอดอันเดียวมาแตกเสีย โต๊ะตัวนั้นจึงเกิดไฟลุกขึ้น เราต้องช่วยกันดับ
เป็นการใหญ่.

“ตายจริง. ไม่ซ้ำไฟก็ต้องไหม้บ้านสักเวลาหนึ่ง. จิตต์ของเรามีกิเลสด้วยกันไม่
มากก็น้อย กิเลสเกิดขึ้นแรงพอเมื่อไร บาปก็ปรากฏขึ้นด้วย. อาการของกิเลสนั้น
ถ้ามีตาเนื้อ คือตาธรรมดา มันยังอาจเป็นผ้าบังจัตต์ที่เป็นกิเลสไว้ได้บ้าง ก็เมื่อมี

ดาทิพย์เข้าแล้ว กิเลสก็พลอยออกมาได้สะดวกเช่นนี้ คุณเห็นธรรมะชัดเจนหรือไม่?”

“ขอรับผมเห็นชัดเจนทีเดียว จิตต์มีกิเลสถ้ายังไม่มีดาทิพย์บางที่คนอื่นก็ยังไม่สามารถล่วงรู้ได้ แต่เมื่อมีดาทิพย์เข้าแล้ว แม้กิเลสเล็กน้อยของใต้เท้า โตะตัวนี้ ก็ได้รับบาปจากอัครศิษย์. ในโลกทิพย์เห็นจะไม่มีอะไรปิดบังกันจริงอย่างเขาว่า แน่นอนละนะขอรับ?”

ท่านอาจารย์พยักหน้า และรับจะอธิบายเรื่องโลกทิพย์ต่อไป แต่เวลานี้ท่านต้องการสำรวจและตรวจให้ถี่ถ้วนก่อน.

ในระหว่างนั้นท่านศาสตราจารย์ทำให้ข้าพเจ้าตกใจ และปลาตไม่ได้หยุด แต่วันหนึ่งข้าพเจ้าตกใจและปลาตใจมากที่สุดเพราะท่านศาสตราจารย์มาบอกว่าท่านได้มันกับผู้หญิงคนหนึ่ง และจะแต่งงานกันในเร็วๆ นี้ด้วย. พระจันทร์จะแต่งงานกับกระต่ายหรือหนูมานไปสมพงษ์กับปลาก็ตามทีเถิด แต่ท่านศาสตราจารย์จะแต่งงานข้าพเจ้าไม่เข้าใจเลย แล้วแต่งงานกับหญิงสาวด้วย แต่ถึงจะแต่งงานกับหญิงอะไร ก็ปลาตทั้งนั้น ใครๆ ที่รู้จักท่านศาสตราจารย์กานึก ได้ยินข่าวเช่นนี้เข้าก็ตกใจทั้งนั้น. ท่านแต่งงานกับวิทยาศาสตร์ อยู่ด้วยกันในห้องทดลองหามรุ่งหามค่ำ จะไปไหนท่านก็ไปกับวิทยาศาสตร์ๆ เป็นคู่ชีวิตของท่าน ใครจะนึกออกว่าเมื่อท่านได้แต่งงานกับหญิงสาวแล้ว ท่านจะอยู่กับวิทยาศาสตร์จะนั้นหรือ? ท่านจะพาภรรยาสาวของท่านไปดูหนังดูละครบ่อยๆ หรือท่านจะขลุกอยู่ในห้องวิทยาศาสตร์ตามเคย และทิ้งให้เจ้าหล่อนหาเพื่อนสนทนาตามประสาเด็กเอาเอง? ถ้าท่านไม่อย่างกับวิทยาศาสตร์ เจ้าหล่อนเข้าไปยุ่งอยู่ในห้องทดลองด้วย หรือเจ้าหล่อนสาละวนต่อจะชวนให้ท่านแปรสถานจาก

ห้องทดลองเข้าไปอยู่ในโรงหนังโรงละคร ไหนท่านจะรำคาญมากกว่ากัน? และท่านจะรำคาญหล่อนหรือหล่อนจะรำคาญท่าน หรือต่างคนต่างรำคาญกัน ใครๆ ก็นึกไม่เห็นทั้งนั้น. กะต่ายไปอยู่ในวงพระจันทร์เสียรู้แล้วรู้รอด แต่หญิงสาวซึ่งชอบสนุก และท่านอาจารย์ซึ่งชอบวิทยาศาสตร์ จะอยู่ด้วยกันอย่างไร ข้าพเจ้านึกไม่ออกทั้งสิ้น ข้าพเจ้าจึงยังหาได้แสดงความยินดีด้วยท่านศาสตราจารย์ไม่.

ก่อนที่ข้าพเจ้าจะได้พบแม่สาวคนนี้ก็อีกหลายวัน ครั้นเมื่อได้พบเข้าก็อัดอั้นตันใจ, ข้าพเจ้าคิดว่าเจ้าหล่อนคงเป็นคนสงบเสงี่ยม มีความรู้ พุดจาเฉียบแหลม จึงยังความรักแห่งท่านศาสตราจารย์ให้อุบัติขึ้นได้ แต่ที่ไหนได้ การตรงกันข้ามไปหมด. เจ้าหล่อนหลุกหลิก แต่งตัวเก๋ พุดไม่เป็นภาษามนุษย์ กิริยาอาการเป็นเก็บตกได้จากตลาด ไม่ทราบที่ท่านศาสตราจารย์ถูกศรของกามเทพด้วยเหตุผลกลใด. แต่เมื่อข้าพเจ้าพบเจ้าหล่อนพร้อมกับท่านศาสตราจารย์เข้าสองสามครั้ง จึงเข้าใจ ดังจะลองอธิบายต่อไปนี้

จิตต์ของท่านศาสตราจารย์เข้าสิงจิตต์ของเจ้าหล่อนอยู่ทุกขณะ จนจิตต์ของเจ้าหล่อนเป็นกระแสจิตต์ของท่านทุกประการ ท่านศาสตราจารย์นี้ทุกอย่างชอบอย่างไร เจ้าหล่อนก็เป็นอย่างนั้นชอบอย่างนั้น วาจาอากัปกิริยาของเจ้าหล่อนเป็นไปตามใจของท่าน เจ้าหล่อนเหมือนผืนผ้าที่ส่งเสียงซึ่งไปกระทบก็อังกกลับคืนมาไม่ผิดกับเสียงเดิมนั้น. พุดอีกนัยหนึ่งในเวลาประจันหน้าท่านศาสตราจารย์จิตต์ของเจ้าหล่อนคือจิตต์ท่านศาสตราจารย์นั่นเอง เพราะฉะนั้นท่านศาสตราจารย์จึงถูกใจทุกอย่าง เห็นเจ้าหล่อนดีไปทุกอย่าง ความคิดก็ฉลาด พุดก็ฉลาด เข้าใจก็ง่าย อธิษาศัยก็ตรงกัน ชอบอะไรก็ชอบด้วยกัน เกลียดอะไรก็เกลียดด้วยกัน ราวกับเกิดมาเป็นพิมพ์เดียวกัน สำหรับจะอยู่ด้วยกันเป็นสุข

ตลอดชีวิต. การขัดคอขัดใจเป็นไม่มีเลย ถึงแม้เจ้าหล่อนจะได้มีการศึกษาเพียง
แค่หางอึ่ง เจ้าหล่อนก็มีความฉลาดเฉียบแหลม สามารถเข้าใจและคุยกันทุก
อย่าง เจ้าหล่อนเป็นอัจฉริยะบุคคลจริงๆ และเป็นคนใจตรงกับท่านศาสตราจารย์
จริงๆ ทำไมจะไม่เป็นเช่นนั้นเล่า? ทุกขณะที่เจ้าหล่อนอยู่กับท่าน เจ้าหล่อนหาใช่
ตัวของเจ้าหล่อนเองไม่ เจ้าหล่อนคือเงาของท่านศาสตราจารย์ต่างหาก.

ข้าพเจ้านึกไปถึงภายหน้าเมื่อฤทธิ์กรดกานึกของท่านอาจารย์หมดลง จิตต์ของ
เจ้าหล่อนเลิกฉายจิตต์ของท่าน กลายเป็นจิตต์เจ้าหล่อนเอง ท่านจะทนเจ้าหล่อน
ไหวหรือ? ท่านจะคุยและจะอยู่กับเจ้าหล่อนได้หรือ? ท่านจะไม่รำคาญ ไม่
เดือดร้อน ไม่หมั่นไส้ และในที่สุดจะไม่เกลียดเจ้าหล่อนหรือ? ชีวิตและกิจการ
ของท่านจะปั่นป่วนเพียงไรในเวลาเช่นนั้น ข้าพเจ้ายิ่งนึกไปก็ยิ่งอดสงสารท่านไม่ได้
และยิ่งรู้สึกเป็นหน้าที่ที่จะต้องช่วยท่านฉันมิตรและฉันศิษย์ อย่างน้อยก็ด้วย
กตัญญูกตเวทิตันเอง.

ท่านจำจะต้องได้รู้จักหญิงคนนี้จริงๆ ไม่ใช่หญิงที่เป็นเพียงฉายาหรือเงาฉายของ
ตัวท่าน ท่านจะต้องดูหญิงที่ท่านหลงด้วยตาจริงไม่ใช่ตาหลอก ข้าพเจ้าใช้คำว่า
หลงแทนรัก เพราะความรักของท่านเป็นความหลงจริงๆ คือท่านดูเจ้าหล่อนด้วย
ตาทิพย์ซึ่งไม่อาจเห็นสภาพจริงของเจ้าหล่อนได้เลย. ตาของท่านเพราะเป็นตามี
ฤทธิ์มาก จึงหลอกท่านด้วยเหตุที่ฤทธิ์ไปเปลี่ยนสภาพของหล่อนให้เป็นของท่าน
ไปหมดนั่นเอง แต่ว่าข้าพเจ้าจะอย่างไรจึงจะให้ปรากฏแก่ท่านได้ดังนั้น? ยิ่ง
คิดก็ยิ่งอัดอั้นตันใจนักหนา ในที่สุดจึงตกลงว่าจะต้องหนามยอกเอาหนามบ่ง
เท่านั้น จึงจะสำเร็จและช่วยท่านให้พ้นวิเวกภัยอันร้ายกาจนี้ได้ อย่างน้อยก็พอ
ให้วันแต่งงานชักรียึดออกไป

ข้าพเจ้าเข้าไปค้นหาอับกรตกากนิกในห้องทดลอง แล้วเขียนกรตที่ยังมีติดกันอับ
ป้ายตาข้าพเจ้าข้างละชนิดทั้งสองข้าง. ข้าพเจ้าระวังตะทะพอถูกตาเท่านั้น ถึง
กระนั้นก็ต้องนั่งกุมตานั้นอยู่ครู่ใหญ่จึงหายปวดอย่างที่ไม่เคยปวด. ที่จริงมัน
ออกจะระหว่างปวดปวดเสียวๆ กับส้ำๆ หรือทุกๆ อย่างระคนกัน. มีนา, ถูกเข้าไป
มากๆ อย่างท่านศาสตราจารย์จึงหมั่นตัวเป็นลูกข้าง.

ข้าพเจ้ายังเห็นสีต่างๆ ได้ เช่นไหนแดงไหนเหลืองก็บอกได้ แต่เหลืองอ่อน
เหลืองแก่สังเกตยากเต็มที. ข้าพเจ้าได้ทราบจากท่านศาสตราจารย์ว่าเดี๋ยวนี้ตา
ของท่านก็เช่นนั้นเหมือนกัน พอเห็นสีสนวรรณะได้บ้าง ไม่เป็นสีฝุ่นไปหมด
เหมือนแต่ก่อน ทั้งนี้เป็นด้วยกรตกากนิกที่ตาท่านระเหยและจางลงจึงมา
เหมือนกับตาของข้าพเจ้าที่ตะทะเข้าไปเพียงนิดเดียวเท่านั้น. ข้าพเจ้ารู้สึก
ว่าข้าพเจ้าก็หยิ่งใจคนอื่นได้ ความรู้สึกนี้จะบอกให้ชัดเจนยากจริง เพราะเป็นแต่
รู้สึกอ่อนๆ จะเป็นด้วยข้าพเจ้าใช้กรตน้อยไปนั่นเอง แต่ก็ยังแน่ใจในอำนาจของ
ตัวซึ่งแต่ก่อนไม่เคยมี แทบจะว่าๆ จะบังคับใจใครก็ได้ทั้งสิ้น โดยที่เขาจะต้องทำ
ตามใจเราไปทั้งนั้น.

ในวันนั้นเองข้าพเจ้าผ่านไปทางห้องสมุด ถูกสุนัขเห่า ข้าพเจ้าให้เสียงมันก็หา
หยุดไม่กลับกระโซกเห่ามากขึ้นอีก ข้าพเจ้าเหลียวไปไล่มันและดูมันด้วยความ
โกรธเล็กน้อย มันก็ล้มลงชักดิ้นแล้วนิ่งเงียบแล้วเลยตาย. ข้าพเจ้าอยากจะสงสัย
ว่ามันจะเ็นตายด้วยโรคอะไรอย่างหนึ่ง แต่ใจก็หาสงสัยไม่ กลับเชื่อเอาเสีย
ที่เดียวกว่ามันตายเพราะข้าพเจ้าฆ่ามันนั่นเอง.

ข้าพเจ้าตกในที่นั่งลำบากอย่างท่านศาสตราจารย์ เพราะเกิดมีอำนาจเป็นเจ้าของ
แห่งแสงมฤตยูขึ้น. อำนาจเช่นนี้มีมากกับโทษะ เวลาบรรดาลโทษะเป็นเวลาที่ไม่มี

สติหรือมีน้อย ดังท่านว่า “โทษะเข้าทางประตูนี้ สติก็หนีออกทางประตูโน้น” ทั้งสองอย่างนี้เป็นปติปักษ์ต่อกัน จะอยู่ด้วยกันอย่างเรียบร้อยหาได้ไม่ ฉะนั้นข้าพเจ้าอาจทำฆาฏกรรมโดยมิได้ตั้งใจ อย่างที่ได้ฆ่าหมาตัวนี้ ข้าพเจ้าจะห้ามโทษะได้เสมอหรือ? ถ้ายังเป็นปุถุชนอยู่คงห้ามกิเลส ซึ่งเป็นอกุศลมูลเหล่านี้ยังไม่ได้ เพราะฉะนั้นตาทิพย์สำหรับจิตต์ที่ไม่ใช่ทิพย์ก็เกิดโทษะได้รำไป. จิตต์มนุษย์ธรรมดาสร้างไว้สำหรับตามนุษย์ เมื่อจิตต์มนุษย์ส่องออกมาจากตาทิพย์ก็ผิดธรรมดาเสียแล้ว ปัญหาเหล่านี้ข้าพเจ้าจะได้ยกขึ้นดูกับท่านศาสตราจารย์สักวันหนึ่ง แต่ข้าพเจ้าไม่กล้าบอกแก่ท่านว่าข้าพเจ้าได้กระทำโจรกรรมโดยลักเอากรวดของท่านมาใช้. ในระหว่างสัปดาห์ที่ล่วงไป ข้าพเจ้าต้องสำรวจเพื่อมิให้เกิดโทษะ ดูเป็นการทรมานและลงโทษตัวเองเหลือเกิน แต่รอดตัวที่ได้ความอุ่นใจอย่างหนึ่งว่า ตาทิพย์ของข้าพเจ้านั้นหาคงที่อยู่ไม่ ฤทธิ์ค่อยจางลงๆ ทุกวัน.

วันหนึ่งโอกาสของข้าพเจ้ามาถึงเช้า เราทั้งสามคน คือแม่คูนั่นของท่านศาสตราจารย์ด้วย นั่งกินน้ำชาอยู่ด้วยกัน ท่านศาสตราจารย์พูดอะไร เจ้าหล่อนก็ได้ตอบทันท่วงทีอย่างผนังที่ส่งเสียงก้อง ดังกล่าวมาแล้วข้างต้น.

ข้าพเจ้าเอ่ยถามเจ้าหล่อนบ้างว่าวิธีของการศึกษาเดี๋ยวนี้ที่ไม่ยอมให้ผู้หญิงเรียนทันเทียมผู้ชาย เจ้าหล่อนเห็นดีหรือไม่. เจ้าหล่อนแลดูข้าพเจ้า แล้วก็ตอบว่าเหมาะสมดีแล้ว นี่เป็นการออกความเห็นของเจ้าหล่อนครั้งแรก ที่ขัดกับความเห็นของท่านศาสตราจารย์ เพราะท่านหักออกมาทันทีว่า.

“อะไรหล่อนเห็นอย่างนั้น หล่อนจะไม่หมายความว่าอย่างนั้นกระมัง. ความรู้เหตุผลคือความวิจารณ์นี้เองทำให้มนุษย์กับสัตว์เดียรัจฉานต่างกัน. หล่อนคงไม่หมายว่าหล่อนปรารถนาให้สตรีมีความเจริญหยุดอยู่เพียงเท่าเดิม เมื่อความรู้

ของบรูซได้ก้าวหน้าไปมากมาย ซึ่งทำให้ผู้หญิงกับผู้ชายไกลกันมาก เมื่อเอาสัตว์
เดียรัจฉานเป็นหน่วยสำหรับคำนวณ. หล่อนได้เคยออกความเห็นติเตียนเรื่อง
'ผู้หญิงเป็นควายผู้ชายเป็นคน' มากี่มากไม่ใช่หรือจะ?"

คราวนี้หล่อนกลับอีกอักมึฐี่จะพูดอย่างไร จิตต์ของท่านศาสตราจารย์เข้าสิงจิตต์
หล่อน ซึ่งตามปรกติหล่อนจะหันตามทันที แต่บัดนี้จิตต์ของข้าพเจ้าข่มจิตต์
หล่อนอยู่ในทางตรงกันข้าม กำลังทั้งสองฝ่ายก็พอก้ำกึ่งกัน หล่อนจึงผลัวะ
ออกมากลางๆ ซึ่งเป็นความรู้สึกธรรมดาของเจ้าหล่อนเองว่า

"อิฉันไม่เข้าใจว่าคุณทั้งสองหมายอย่างไร. ให้พวกผู้หญิงเป็นคนคอยปรนนิบัติ
แต่งตัวสวยๆ ให้พวกผู้ชายดูชื่นใจชื่นตาก็ดีอยู่แล้วไม่ใช่หรือคะ?" พูดพลาง
หล่อนก็วางท่าอย่างทีเรียกว่าพาชื่อ จะเข้าใจได้ดีกว่าอย่างอื่น.

ท่านศาสตราจารย์ลุกหลังขึ้นจากเก้าอี้ กลับหลังหันเดินไปสองสามก้าว ถอด
แว่นตา นิ้วหน้า เบ้าคาง ชักผ้าเช็ดหน้าออกเช็ดจมูกโดยไม่จำเป็น เบิงหน้าหนีบ
แว่น แล้วก็เดินกลับเข้ามาที่โต๊ะ.

"อนิจจา อนิจจา หน้าปลาดๆ แต่ก็ถูกแล้ว หล่อนทำตัวให้เป็นที่ชื่นตาเพราะเป็น
ส่วนกายทั้งนั้น และถ้าเพียงเท่านั้น คำที่เรียกว่าชื่นใจก็เรียกผิด. อนิจจา ผู้หญิง
นี้เองแต่งความงามในตัวขึ้นเพื่อยยวนใจสัตว์ของผู้ชายให้กำเริบเท่านั้น. แน่ละ
จ๊ะ แน่ละจ๊ะ หล่อนทำโดยไม่ได้ตั้งใจ และไม่รู้สึกไปถึงเพียงนั้น. ทั้งนั้นทั้งนี้ก็
เพราะผู้หญิงยังใกล้คนปามากอยู่ ยังใกล้สัตว์มากอยู่ แล้วทำไมมี ผู้ชายก็ต้องถูก
จุดให้ตกต่ำอยู่แค่ๆ นั้นด้วย. แต่ตัวหล่อนเอง หล่อนซึ่งเป็นคนเฉลียวฉลาด
ไหนหล่อนจึงว่าหล่อนพอใจแล้วที่จะให้ผู้หญิงอยู่แค่นั้น? หล่อนก็รู้ยู่ว่าความรู้

ของโลกกำลังก้าวหน้า วิทยาศาสตร์ส่วนรูปได้ขึ้นถึงเหาะเหินเดินอากาศได้แล้ว
ยังวิทยาศาสตร์ส่วนจิตต์ก็ต้องขึ้นมาตามกัน จิตต์มนุษย์จะต้องถูกดัก จะต้อง
ถูกจับได้ จะต้องถูกใช้ จะต้องถูกรู้เท่าทัน จะต้องอยู่ในอำนาจของมนุษย์อย่าง
ที่ส่วนรูปได้อยู่ในอำนาจมากแล้ว หล่อนยังจะพอใจให้ผู้หญิงเป็นลูกตุ้มถ่วงการ
ดำเนินของโลกไว้หรือ? ผู้ชายจะรุ่งโรจน์ไปเพศเดียวได้หรือจะ? ผู้ชายเกิดมา
แต่ไหน? ใครเป็นผู้อบรมเด็กมาก่อน ถ้าผู้หญิงตั้งใจจะเป็นลูกตุ้ม ถึงผู้ชายจะไม่
ยอมให้เป็น พวกหล่อนก็มีหน้าหนักเป็นลูกตุ้มถ่วงได้จริงๆ ด้วย. อนิจจา อนิจจา.

กำลังจิตต์ของท่านศาสตราจารย์จุดไป จิตต์ของหล่อนก็ตามไปชั่วคราว หล่อน
กล่าวออกมาว่า

“จริง จริง ค่ะ ท่านศาสตราจารย์พูดถูก ดิฉันเห็นด้วยแล้วค่ะ”

ท่านศาสตราจารย์ดูไม่เข้าใจในอาการที่กลับไปกลับมาของหล่อน. ในขณะที่ผ่าน
งวงวยอยู่นั้น จิตต์ของข้าพเจ้าก็ได้เปรียบ หล่อนจึงต่อคำพูดของหล่อนไปจนจบ
ว่า

“เราพูดเหลวไหลกันมากมาแล้ว นี่แน่ะคะ ผ่าตัดเลือดใหม่ตัวนี้ของดิฉันดีไหม
คะ? ดิฉันซื้อได้ถูกมาก. เลิกพูดถึงโลกและความลึกลับต่างๆ เสียทีเถอะคะ เรามา
คุยกันอย่างคนธรรมดาบ้าง จะได้สนุกหน่อยนะค่ะ”

“คนธรรมดา คนที่ชั่วปากถึงท้อง คนที่เกิดมาเพื่อกิน คนที่นุ่งไข่มุก นั้นแหละ
คนธรรมดา” ท่านศาสตราจารย์ชักจูง “เข่าว่าที่เราจะเอาเป็นแน่เรื่องผู้หญิงได้
ก็คือความไม่แน่ของเจ้าหล่อนนั่นเอง คำกล่าวเช่นนี้เห็นจะมีจริงอยู่มาก.”

ข้าพเจ้ารีบเตือนท่านศาสตราจารย์ให้ระวังโทษะ ท่านได้สติก็เข้ากอดคู้มนั้ของ
ท่านผู้นั่งตาปรือทอดแขนหย่อนตัวอยู่บนเก้าอี้ราวกับคนหลับ.

“ตายจริง นี่ฉันจะฆ่าคนทั้งคนหรือ?”

ท่านศาสตราจารย์ตกใจมาก ข้าพเจ้าเองก็ตกใจมาก ได้รับช่วยกันจับชีพจรที่
ข้อมือหล่อน ก็เห็นยังเต้นเป็นปรกติอยู่.

“ไม่เป็นไรขอรับ ชีพจรยังแข็งแรงเป็นปรกติ.”

“แม่เจลียว แม่เจลียว” ท่านศาสตราจารย์ก้มลงเรียกที่ข้างหูหล่อน แล้วหันมา
บอกข้าพเจ้าว่า

“แสงมฤตยูยังไม่ทันเผารูปหล่อน แต่ได้ตั้งต้นเผาจิตต์หล่อน อย่างน้อยก็ให้
เกรียมไปบ้างแล้ว กรรมเวรจริงๆ นี่เราจะทำอย่างไรกัน?”

อีกสักครู่หนึ่งแม่เฉลียวก็ลืมตาขึ้นและบอกว่าเหนื่อยเต็มที่ เราพากันดีใจ เพราะจิตต์ของหล่อนไม่ถึงไหม้อย่างที่วิตก.

“นี่ฉันอยู่ที่ไหน? ใครมาบีบใจฉัน? ปล่อยซี โท! ขอน้ำกินหน่อย ขอนอน.”

ท่านศาสตราจารย์กับข้าพเจ้าก็ช่วยกันอุ้มหล่อนไปนอนที่เตียงในห้อง ช่วยกันปฏิบัติอย่างเต็มที่ แล้วโทรศัพท์เรียกนางพยาบาลจากโรงพยาบาลของมหาวิทยาลัยมาพยาบาลประจำทันที

หล่อนเจ็บปวดจากกะป้ากะเป้ออยู่หลายวันกว่าจะปรกติ แต่ข้าพเจ้าก็ยังนึกว่าไม่ปรกติดูอยู่นั่นเอง. จะเป็นด้วยปรกติของเจ้าหล่อนเป็นเช่นนั้น หรือเป็นเพราะจิตต์ถูกแสงมฤตยูเข้าแล้วไม่คืนที่ได้สนิทดังเดิมก็ไม่ทราบได้ ข้าพเจ้ากับหล่อนก็พึ่งรู้จักกัน. แต่ท่านศาสตราจารย์นั้น ถึงแม้จะได้เห็นว่าหล่อนไม่ใช่นางฟ้าที่ควรบูชาอย่างแต่ก่อน ก็เป็นอันตกลงใจแน่ว่าจะแต่งงานกับหล่อน เพราะเหตุความสงสารนั่นเอง ซึ่งข้าพเจ้าก็เห็นใจจริงๆ. จึงมิได้เพียรจะขัดขวางต่อไป.

ชายาที่เป็นฉายา สำหรับท่านศาสตราจารย์เห็นจะเป็นสุขได้ ถึงเมื่อตาทิพย์ของท่านระเหยกกลายเป็นตารธรรมดาไปแล้ว ถ้าชายายังเป็นฉายาของท่านอยู่อีก สองคนจะชลุ่กอยู่ด้วยกันในห้องทดลองวิทยาศาสตร์จะเป็นไปไป แต่ชายาที่เป็นฉายาของคนอย่างเราท่าน เห็นจะทำความเดือดร้อนให้มากกว่าความสุข. ในข้อนี้คนหนุ่มๆ คงเห็นด้วยข้าพเจ้ามาก.

ท่านศาสตราจารย์กล่าวขึ้นทีหลังว่า “นี่แน่ะคุณ ถ้าตาของฉันมันไม่ระเหยเสียบ้าง อีคราวนี้แม่เฉลียวเห็นจะไม่รอด. ถ้าจิตต์ของหล่อนไหม้ อย่างน้อยหล่อน

จะต้องเป็นเป้าไป คือมีความเป็นอยู่ด้วยกายเท่านั้น ฉันก็จะเป็นเพ็พทยาธร เพราะได้เมียนารีผล จริงไหม?”

“ใต้เท้ามีตาทิพย์ก็ใกล้เป็นเพ็พทยาธรเข้าไปแล้วเหมือนกัน.” ข้าพเจ้าพูดเชิง ล้อหยอก.

“อย่าว่าแต่ฉันเลย คุณก็ใกล้ คุณก็เคยมีตาทิพย์เหมือนฉันไม่ใช่หรือ?”

ท่านศาสตราจารย์ทราบเรื่องหมด ข้าพเจ้าก็เลยต้องสารภาพตั้งแต่ต้นจนปลาย และชี้แจงความจริงใจที่ทำเพื่อหวังดีต่อท่านและขอโทษท่านด้วย.

“ฉันไม่ถือโทษคุณหรือ คุณเป็นมิตรดีของฉัน แต่เนิ่นเนาะ ทำไมแสงมฤตยูของ ฉันไม่ไหม้ตัวหล่อนด้วย? ตลอดเวลาที่หล่อนเจ็บร่างกายก็เป็นปรกติดี เจ็บแต่ ภายในที่สติเคลิ้มไปเท่านั้น. คุณคำเกิด อากาของจิตต์นี่ลึกลับมาก เดี่ยวนี้ตาทิพย์ของเราก็ระเหยหมดแล้ว แต่ฉันได้บทเรียนสำคัญอย่างหนึ่ง บทเรียนที่ เกือบทำให้ฉันบาปถึงฆ่ามนุษย์. บทเรียนนั้นคือ ในมนุษย์ยังมีความลับที่มนุษย์ เองยังง่อยอยู่มาก ไม่สามารถรู้เท่าทันตัวเองได้. ความลับนั้นก็ไม่ได้ซ่อนเร้น มัน อยู่ในตัวมนุษย์เอง มนุษย์ก็ได้ประสพมันอยู่เสมอไม่มากก็น้อย แต่ไม่รู้หนหนือ หนใต้ เป็นไปตามบุญ ตามกรรม เพราะฉะนั้นโลกทิพย์กับโลกมนุษย์ แม้ม้วน แนนอยู่ด้วยกันก็แลไม่เห็นกันราวกับว่าเป็นคนละโลก มีมนุษย์คนเดียวเท่านั้นที่ ได้ค้นพบเข้า มนุษย์คนนั้นคือพระพุทธเจ้า พระบรมศาสดาของเรา.”

.....

ต่อไปนี้สรุปจดหมายเหตุของนายคำเกิดขาดหายไปเสีย เรื่องนี้จึงเป็นอันจบไม่
บริบูรณ์เพียงเท่านี้.

แต่ข้อที่ผู้รวบรวมเรื่องนี้เสียดายมากนั้นคือวิชาที่กำจัดหูหนวกตาบอดได้. วิชา
นั้นยังไม่ปรากฏว่าได้เป็นสมบัติของโลก. ท่านศาสตราจารย์กานีกก็ได้ นายคง
คำเกิดก็ดี หามิตัวไม่แล้ว ถ้าจะรู้ได้ก็จากสมุดจดหมายเหตุที่นายคำเกิดได้จด
บันทึกไว้เท่านั้น เพราะฉะนั้นท่านผู้ใดพบสมุดเล่มนี้ที่ไหนเมื่อไรโปรดค้นและ
ประกาศความรู้นี้ให้เป็นคุณแก่โลกด้วย.

จบบริบูรณ์

ไทยเชษฐม มกร ๒๔๖๗